

# Farní občasník

Zpravodaj farního společenství v Otrokovicích

Číslo 2, ročník XXX  
Neděle 14. dubna 2019



## Z obsahu čísla

- Evangelizace v mém životě
- Jak Bůh vstoupil do mého života
- Aby se z víry nestalo břemeno
- Dobrá kniha: Evangelizace s odvahou a citem
- Nedělní promluva
- Národní pouť do Říma
- Národní pochod pro rodinu
- Velikonoční bohoslužby
- Přehled farních zpráv
- Přijměte osobní pozvání na Noc kostelů
- Jak se píše farní kronika
- Zprávy ze života farnosti
- Křížová cesta v přírodě
- Zamyšlení k 30 letům občasníku
- Charita informuje
- Doplnovačka pro děti



*Na Velký pátek stojí před očima církve kříž, vztyčený mezi nebem a zemí. (Tomáš Halík, Oslovit Zachea)*

### Evangelizace v mém životě

**E**vangelizace mně ležela na srdci snad už v mých dětských letech, kdy jsem zvala na mši svatou mé spolužačky, které do kostela vůbec nechodily. Teprve v pozdějším věku, kdy se mne Boží láska dotkla tak silným způsobem a můj život byl po mnoha životních kotrmelcích pevněji zakotven v Bohu, moje touha podílet se o osobní vztah k Bohu a evangelizovat stále rostla. Svoji radost z poznání Boha jako svého Pána a Spasitele jsem sdílela ve společenství a začala jsem se vážně zamýšlet, co to znamená stát se Ježíšovým učedníkem.

---

**Naše setba však může vypadat jen tak, že lidé začnou alespoň přemýšlet o Bohu.**

---

Nyní jsem si vědoma a také jsem četla, že bychom měli denně horlivě prosit Pána, aby nás vedl k těm, s kterými máme o Bohu mluvit. Stále více poznávám, že základem evangelizace je modlitba. Modlitba chval mi pomáhá vytrvat a nemalomyšlně a připomíná mi, že to není moje záležitost, ale Boží dílo, které chce i skrze mne neschopnou Pán učinit. Ve víře prosím o vedení Duchem svatým, který je tím pravým evangelizátorem. Např. když jedu vlakem, prosím za spásu všech cestujících, průvodčích i strojvůdce, aby stihli vlak, který jede do nebeského království. A pak už jen záleží na Pánu, zda mi dá příležitost, abych o Něm promluvila. Nikdy nezačínám já sama od sebe.

A tak se jednou stalo, že jsme s kamarádkou odjížděly z Katolické charismatické konference z Českých Budějovic a spolu s ostatními cestujícími v kupé i v celém vagoně jsme netajili své nadšení, mladí hráli na kytaru písně chval a všichni jsme radostně zpívali, když s velkou nelibostí přišel do našeho kupé jeden zlostný muž a nevráživě se na nás obořil: „Vy jste jehovisti?“ A tu jsme s hrdostí přiznávali: „Ne, ne, my jsme katolíci.“ Zamračil se ještě

více a tu nastala pro nás ta pravá chvíle, možná proto, že jsme byli tak nadšení, naplnění Duchem svatým, jsme začali debatu. S kamarádkou jsme se střídaly, když zrovna jedné došla řeč, a pokusily jsme se evangelizovat. Ostatní mladí věřící ze Slovenska zmlkli a jen zírali.

Cesta byla dlouhá. V Brně vystoupil zcela jiný člověk, přátelsky se s námi rozloučil a všichni jsme litovali, že měl jet ještě dál, že by to ve víře dotáhl hodně daleko. Největší překvapení bylo však pro nás to, že slovenská mládež, která v kupé jela s námi, také neskrývala radost a přiznala se, že se celou dobu tiše za tohoto muže modlila. Tak tomu se říká evangelizace, jasný důkaz, že vše bylo v rukou našeho dobrého Pána a že to nebyla vůbec naše zásluha, ale Boží dílo. Dodnes vzpomínám na ty mladé lidi, kteří s takovou láskou k Pánu cestovali tak daleko až z východu Slovenska, aby rostli ve víře a svou víru projevíli tak úžasným způsobem.

Podobných příležitostí bylo více, když jsem chodila do práce, modlila jsem se zase za toho, kdo obuje boty, jejichž kvalitu jsem právě kontrolovala, aby jeho kroky v těch botách vedly k Pánu, aby našel cestu k Pánu atd. Snažím se využít každou příležitost, např. mému spolupracovníkovi, který se chystal jít v neděli dopoledne chytat ryby, jsem namítla: „A vy nevíte, kam se má chodit v neděli?“ Čekala jsem, že mne pěkně „setře“, a on mi s vážným výrazem ve tváři odpověděl: „Máte pravdu, když mi zemřel otec, po čase se objevil u mé postele a řekl mi: „Synu obrať se, Bůh existuje.“ Takovou odpověď za svou troufalost jsem vůbec nečekala.

Během evangelizace se očekává, že budeme „zasévat“. Naše setba však může vypadat jen tak, že lidé začnou alespoň přemýšlet o Bohu. Jsem si vědoma, že nic neznamenám, neznamená nic ani ten kdo sází, ani ten, kdo zalévá, ale Bůh, protože on dává vzrůst (1. Kor. 3,7). ■

*Miloslava Zlatušková*

### ***Jak Bůh vstoupil do mého života***

**N**arodila jsem se do rodiny, kde se křesťanství a víra nepropraktikovaly. Maminka sice vyrůstala ve věřící rodině, ale v dospělosti se od ní odvrátila. Začala znovu až v pozdějším věku. Mí tři starší sourozenci do náboženství chodili, já s bratrem už ne. Byla těžká doba, komunisti byli u moci a na rodiče byl vyvíjen velký tlak. Jedenkrát až dvakrát do roka jsem se jako dítě do kostela dostala, když jsme navštěvovali babičku na Vysočině. Babička byla velmi věřící. V té době jsem kostel vnímala jako něco, co mě moc nebaví. Nerozuměla jsem tomu, proč tam lidé vlastně chodí, a nijak zvlášť jsem se tím nezabývala.

Jak čas plynul, tak mi život stavěl do cesty, jak už to tak bývá, různé zkoušky a překážky. Vdala jsem se a zanedlouho se nám narodil syn. První velká rána přišla, když v šesti letech vážně onemocněl akutní lymfoblastickou leukémií. První co vás napadne, když se dozvíte takovou diagnózu: „Proč zrovna my? Co bude dál? Neumře nám?“ I když jsem v tu dobu ještě nevěřila, tak strach, bolest a trápení vás donutí modlit se k Bohu a prosit o pomoc. Pomáhalo mi to, že je aspoň nějaká naděje a vše dopadne dobře. Díky Bohu dopadlo. Nebylo to lehké, ale teď vím, že Ježíš byl vždycky s námi a dával nám sílu. Synovi bude letos 24 let a je zdravý.

Další zkouškou jsme si prošli, když se nám nedařilo přivést na svět druhé dítě. Jednou jsem potratila a potom jsem dlouho nemohla otěhotnět. S manželem jsme byli v pořádku, ale lékaři nás tlačili do umělého oplodnění. Tvrdili, že když se nám tak dlouho nedaří, tak přirozenou cestou to nepůjde. Já ale v duši cítila, že ta cesta není správná. Rozhodli jsme se to nechat na přírodě. Buď nám bude přáno, nebo ne. Postupně jsem se smířovala s tím, že budeme mít jedináčka. Musím přiznat, že jsem se někdy v duchu svěřovala Bohu a prosila o dítě, pořád mě to moc trápilo. A ono se to nakonec podařilo. Po nějakém čase se nám narodila zdravá holčička.

Vypadalo to, že mě Bůh vyslyšel, a já si to zase moc neuvědomovala, protože jsem s Bohem pořád nežila.

Děti rostly a starostí přibývalo. Měli jsme rozestavěný domek a manžel začal hrát hazardní hry a utrácet za ně peníze. Dostal se tak daleko, že mu z výplaty skoro nic nezůstávalo. Hodně jsme se hádali a dopadlo to tak, že jsme se nakonec rozvedli. Zůstala jsem s dětmi sama a nevěděla, jak to všechno zvládnout. Po rozvodu jsem měla ještě jeden vztah, ale necítila jsem se v něm dobře. Pochopila jsem, že takhle žít nechci, a ukončila to. Přes půl

---

**Prosila jsem Boha, jestli existuje, ať mi pomůže, že už tak nechci žít, že už nemůžu dál.**

---

roku jsem byla úplně na dně. Můj život neměl žádný smysl. Trpěla jsem úzkostmi a strachem z budoucnosti. Nemohla jsem spát a byla vyčerpaná. Nevnímala jsem život kolem sebe, jako bych byla uvězněná v temnotě a nemohla z ní ven.

Jednou, bylo to o letních prázdninách, jsem zůstala sama doma. Děti byly u svého tatínka a mě přepadl obrovský smutek a úzkost. Bylo pozdě večer a já zase nemohla spát. V tom jsem dostala silné nutkání se modlit. Klekla jsem si a najednou se mi přemítl celý můj život. Jak jsem žila, komu ublížila, kdo ublížil mně. Začala jsem prosit za odpuštění a moc jsem plakala. Prosila jsem Boha, jestli existuje, ať mi pomůže, že už tak nechci žít, že už nemůžu dál. V tom okamžiku jsem pocítila velkou úlevu, obrovský nával lásky a pokoje. Pořád jsem nemohla přestat plakat, bylo to tak silné, nedá se to slovy popsat. V tu chvíli jsem věděla, že Bůh je živý, že mě miluje a nikdy neopustí.

Já si postupem času uvědomila, že jsem se v té chvíli zpovídala, litovala svých hříchů a prosila za odpuštění. Poznání pravdy je osvobozující a překrásné. Na druhý den jsem byla jak vyměněná. Měla

jsem obrovskou radost a pokoj v srdci, byla plná energie, jako kdybych se znovu narodila. Všechno se změnilo, já se změnila. Začala jsem pravidelně chodit do kostela na mši a měla obrovskou touhu dovědět se něco víc o Ježíši.

Jak jsou Boží cesty nevyzpytatelné... Krátce na to jsem zjistila, že se v naší farnosti na podzim chystá kurz ALFA. Měla jsem obrovskou radost, jako by to bylo stvořené přímo pro mě. To, co jsem zrovna potřebovala. Neváhala jsem a přihlásila se. Bylo to pro mě velké požehnání a jsem moc vděčná, že jsem tento kurz mohla absolvovat. Zároveň chci touto cestou dodatečně poděkovat všem, kteří se na kurzu podíleli. Zvláště O. Josefovi za krásné a obohacující přednášky a milou a přátelskou atmosféru. Hrozně moc mi to dalo

a potkala jsem tam spousty krásných a obětavých lidí.

Moje touha byla tak silná, že jsem se po skončení kurzu přihlásila na přípravu ke svatému přijímání a k biřmování. Mezitím jsem ještě stihla navštívit Svatou zemi. Byla to pro mě nádherná cesta plná poznávání Ježíše a jeho života. Bylo nezapomenutelné chodit a dotýkat se míst, kde žil, působil a dělal zázraky. Teď vím, že moje trápení a bolest mi pomohly k tomu, kde jsem dnes. Jsem za to moc vděčná a denně děkuji Bohu, že se mi dal poznat. Přeji všem, ať se nebojí hledat smysl života a nebojí se obrátit k Bohu se vším, co je trápí. Díky němu jsem našla cestu k sobě a k druhým lidem. ■

*Bronislava Stuchlíková*

### **Aby se z naší víry nestalo břemeno**

**C**htěla bych se podělit o několik podnětů, s nimiž jsem se seznámila na Konferenci o evangelizaci, která se uskutečnila v listopadu 2018 v Olomouci. Zaujala mě úvodní přednáška otce J. Prokeše na téma „Nezajem o víru v ČR a jak na něj odpovídat“. Přednášející předložil dostatek argumentů, že navzdory některým průzkumům není nutno podléhat beznaději. Čerpal z Písma, nejvíce ze Skutků apoštolů. Připomenul např. příběh Marie Magdaleny, která nesla radostnou zvěst o Kristově vzkříšení svým přátelům, Ježíšovým učedníkům. Byl to příklad přirozené evangelizace v síle osobního setkání s Ježíšem. Také my, abychom byli důvěryhodní, máme šířit evangelium tak, jak je to každému z nás co nejpřirozenější.

O. Prokeš ve své přednášce často citoval také ze spisu papeže Františka Evangelii gaudium – Radost evangelia. Uvedl například, že není možné umrtnout na starých zvyklostech. Máme naslouchat současným potřebám okolního světa a být církví hledající a vycházející. Pán každého z nás ke službě v církvi vybavil něčím jedinečným, co nám jde, co nás těší a je při-

nosem pro ostatní. Může to být krásný zpěv, schopnost organizování, pohostinnost, umění výzdoby atd. Objevme to v sobě a nabídněme potřebným, možná zažijeme nová dobrodružství a budeme se sami cítit obdarováni a naplněni.

Nepodléhejme skepsi, když se výsledky našeho snažení neprojeví hned. Nedejme se sevřít přemírou povinností a starostí. Přičiňme se a důvěřujme Bohu. Uchovejme si radost z víry.

Velmi hezky to vyjádřil biskup J. Nuzík, který v homilii připomenul slova Benedikta XVI.: „Církev roste přitažlivostí.“ Řekl: „My sami musíme neustále objevovat to, co nás k Bohu přitahuje, co nás přitahuje k evangeliu, co nás naplňuje...“

A církev může být přitažlivá tím, že cestu, po které kráčí, ukazuje jako cestu, na které jsou lidé šťastni a jsou rádi, že patří do církve a našli víru. Aby se z víry nestalo břemeno nebo z církve společenství, které na nás klade jenom nějaké požadavky. Abychom byli vděční, že jsme tuto cestu objevili a byli do tohoto společenství přizváni. ■

*Eva Botková*

### **Dobrá kniha: Evangelizace s odvahou a citem**

**V** sobotu 19. 1. v týdnu modliteb za jednotu proběhl již třetí ročník setkání modlitebních společenství určený i pro širokou křesťanskou veřejnost s O. Janem Bucem, známým z TV LUX, a Davidem Loulou, bratrem evangelické církve. Oba přednášející se podělili o evangelizaci ve svých zemích i se vzájemným odpuštěním, které vyslovili za své církve.

Tématem bylo, jak víra roste předáváním a jak je evangelizace důležitá. Při této příležitosti bych se chtěla zmínit o knize *Evangelizace s odvahou a citem*, ve které prezidentka Katolické charismatické obnovy v Duchu svatém Michelle Moran výstižně popisuje jak evangelizovat. Sama má bohaté zkušenosti s evangelizací v rodině, u sousedů, u přátel, po domech i na ulici. Kniha stojí za přečtení, zde jsou její stručné rady.

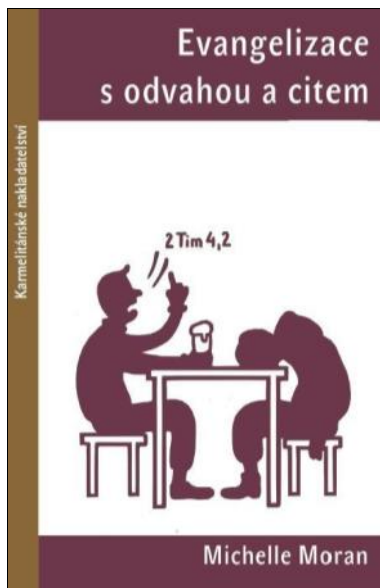
- Naším úkolem je zamýšlet se nad tím, co znamená být učedníky, kterým Pán řekl: „Dostanete sílu Ducha svatého... budete mi svědky.“ (Sk. 1,8)
- Je-li naše touha evangelizovat opravdová, měli bychom se denně modlit a horlivě prosit, aby nás Pán vedl k těm, s nimiž máme mluvit.
- Vykročme ve víře s důvěrou, že Pán je s námi.
- Ve víře nejprve prosíme o moc a vedení Duchem svatým.
- Při evangelizaci přivádíme království světa do potmělého světa či přinášíme poznání těm, kdo žijí zatím ve stínu, aby poznali pravé vnitřní světlo. Je to duchovní boj a my se máme vyzbrojit, jak praví Písmo svaté - „Vezměte na sebe plnou Boží zbroj. Stůjte tedy opásáni kolem beder pravdou, obrnění pancířem spravedlnosti, obuti k pohotovému službě evangelia pokoje a vždycky se štítem víry. Přijměte také přílbu spasení a meč Ducha, jímž je slovo Boží.“ (Ef 6,13-17)
- Náš křesťanský život musí být životem ve světle a pevně zakořeněn v Bohu.

- Je nutné, abychom byli věrni každodenní modlitbě a častému přijímání svátostí.
- Nemějme strach a nemalomyslně.
- Je nutné se denně modlit za ochranu.
- Soustředme se na Boží dílo, ne na své schopnosti.
- Soustředme se na pohled vzhůru, i když jsou vyhlídky beznadějně.
- Místo, kde máme evangelizovat, nejdříve promodleme.
- Bez modlitby je evangelizace jako stavění domu na písku.
- Snadno se může stát, že to budeme chtít vzdát, ale vytrvejme.

Tolik stručně z knihy *Evangelizace s odvahou a citem* od M. Moran. ■

*Miloslava Zlatušková*

*Na obálce knihy Evangelizace s odvahou a citem je následující obrázek s odkazem na verš z 2. listu Timoteovi. Znáte znění toho verše? Najděte si ho!*



# Promluva z 2. neděle postní

V prvním čtení jsme se dostali na počátek dějin Izraele, když si Hospodin vybral muže jménem Abram, kterého pak nazval Abrahám, aby se stal praotcem nového vyvoleného lidu. Přitom mu ukazuje nespočetné množství hvězd na obloze a říká mu, že stejně tak bude početné jeho potomstvo. Tady mě zaujala následující věta, že Abrahám Hospodinu uvěřil a ten ho za to uznal za spravedlivého.

---

## Kniha Genesis 15,5 - 12. 17-18

---

První důležitá souvislost je v tom, že Abrahám už měl hodně let a jeho žena Sára byla celá léta neplodná. Když manželé pokročilejšího věku nemají žádné děti, určitě je jim zatěžko uvěřit, že budou mít početné potomstvo. Tady se Abrahamova víra projevila velikou důvěrou Bohu, že byl schopen uvěřit něčemu těžko uvěřitelnému.

Pak nás ale může zaujmout, co to znamená, že kvůli tomu Bůh uznal Abraháma za spravedlivého. Z Písma svatého víme, že Abrahám taky prováděl věci, které mu ke cti nijak nesloužily. Naopak se ukázalo, že jeho důvěra v Boha silně pokulhává. Třeba když pobýval v Egyptě, tehdy jeho žena byla ještě mladá a velmi krásná. Abrahám se bál, že by ji někdo chtěl tak, až by ho to mohlo stát život. Proto tvrdil, že je to jeho sestra, a dovolil, aby si ji faraon vzal za ženu.

Další problémová situace nastala, když svolil, na radu své ženy, která nemohla mít děti, aby měl dítě aspoň s její otrokyní. Jenže z tohoto syna zplozeného s otrokyní nemohl povstat vyvolený národ. Abrahám

---

## Lidské způsoby řešení, bez důvěry v Boží plány, nenesou požehnání.

---

tím vším ale získává důležitou zkušenost, že lidské způsoby řešení, bez důvěry v Boží plány, nenesou požehnání.

Když byl potom Abrahám schopen uvěřit, že ještě ve stáří bude mít se Sárkou

syna, musel to být projev obrovské důvěry v Boha. A Hospodin při té příležitosti potvrzuje, že taková víra člověka ospravedlňuje. Je to víra, kdy člověk už přestane spoléhat na své síly a schopnosti a vše podstatné ohledně naplnění svého života očekává od Boha.

Jak ale rozumíme tomu slovu ospravedlnění? Každý hřích působí, že jsme buď vůči Bohu, lidem nebo sobě nespravedliví. Abychom to dali do pořádku, potřebujeme být ospravedlněni, což je možné jedině tak, že naše hříchy budou zahlazeny. U Abraháma vidíme, že v okamžiku, kdy byl schopen zcela důvěřovat Bohu, jeho dosavadní hříchy ztratily jakoukoliv váhu.

Jakmile začneme zcela důvěřovat Božimu milosrdenství, tak i naše hříchy přestanou mít váhu. To je ale spojené také s uznáním, že svým úsilím a zásluhami ospravedlnění a spásy nedosáhneme. Zahladit a odstranit naše hříchy může jenom Ježíš svojí obětí.

Nedávno jsem četl krátký příběh, který dobře umožňuje proniknout k tomu, co to obnáší, že je možné mít odpuštěno jedině skrze Kristovu oběť.

Jistý kazatel jménem Richards vyprávěl následující příběh ze svého dětství: Líbilo se mu přelézat přes plot a krást u sousedů jablíčka. Jednou si jej matka zavolala a řekla: „Vidíš tuto rákosku?“ „Ano, maminko.“ „Jestli ještě jedenkrát vezmeš u souseda jablka, dostaneš pět ran rákoskou.“ „Ano, maminko.“

Dny plynuly a jablka byla stále krásnější a chlapec nemohl odolat pokušení. Přelezl přes plot a jedl jablka, dokud se nenašel. Když se už vracel domů, uviděl matku s rákoskou. Chlapec se zachvěl pomyšlením na to, co jej čeká. Proto bez přemýšlení řekl: „Mami, odpusť mi.“

„Ne, synu,“ odpověděla matka, „musím splnit to, co jsem slíbila.“ „Maminko, prosím, já ti slibuji, že už to víckrát neudělám.“ „Ne, synu, byl jsi varován, musíš být potrestán.“ „Mami, ne!“

„Pak je jen jedno jediné řešení, synu.“

„A jaké?“ Matka dala rákosku svému synu a řekla: „Vezmi si ji ty. Místo toho, abys dostal po zásluze, udeř mne. Vína musí být potrestána. Ty nechceš být potrestán, ale já tě mám tak ráda, že jsem ochotná snášet trest místo tebe.“

„Do té doby plakaly jen mé oči,“ vyprávěl dále Richards, „ale v té chvíli zaplakalo i mé srdce. Jak se osmělím udeřit svoji matku, vždyť neudělala nic špatného?“

V tom je podstata ospravedlnění. Samozřejmě ale nemůže jít o tzv. opovážlivé spoléhání na Boží milosrdenství. Nemůžeme si říct, že si se svými hříchy nemusíme dělat těžkou hlavu, když je Pán Ježíš přece zahladil.

Naprosto důvěřovat Bohu neznamená jen to, že mu věřím ohledně vykoupení a očistění od hříchů. Jde také o přesvědčení, že skrze vykoupení a ospravedlnění dostávám od Boha nový život a že pod

**Potřebujeme stále rozvíjet dispozice k prokazování dobra a lásky.**

vedením Ducha svatého mohu svůj život naplnit a uspořádat tím nejlepším způsobem. Proto v sobě potřebujeme dispozice k prokazování dobra a lásky s pomocí Boží stále rozvíjet, a to je také podstatné na prožívání doby postní. ■

*O. Josef Zelinka*

---

## **Zprávy z olomouckého arcibiskupství**

### **Pozvání na Národní pouť do Říma**

Národní pouť do Říma k 30. výročí kanonizace svaté Anežky České se uskuteční pod záštitou ČBK ve dnech 11. až 13. listopadu 2019. Byli bychom rádi, pokud by tato pouť nebyla jen vzpomínkovou cestou, ale aby přímo navázala na velikou a spontánní duchovní obnovu, kterou ona událost, bezprostředně následovaná pádem totality, před třemi desetiletími vyvolala.

Dnešní společnost svobodná je, ale mnohdy se zdá poněkud unavená, smutná, zklamaná a bez naděje. Po třiceti letech se z ní kamsi vytrácí pravá radost a vděčnost Pánu za možnost žít v plnosti víry nejen v soukromí, ale i veřejně, před světem.

Proto se chceme společně znovu obrátit ke svaté Anežce na místě, kde byla papežem Janem Pavlem II. povýšena mezi svaté. Chceme ji prosit, aby v nás stále probouzela onu radost a naději, aby nám ji stále vyprošovala a vracela. A chceme také děkovat Pánu za to, že k této radosti a naději máme stálý důvod.

Proto Vás všechny povzbuzuji a vybízím, abyste se k této pouti přidali, ať již přímou účastí, nebo modlitbou či jinou podporou. Srdečně Vám za to děkuji. V Kristu a Marii Váš

+ *Jan Vokál, biskup královéhradecký,  
předseda přípravného poutního výboru*

Podrobnosti k akci: <http://www.bihk.cz> ■

### **Národní pochod pro život a rodinu v Praze**

Národní pochod pro život a rodinu se uskuteční v Praze v sobotu 27. dubna 2019. Tuto akci je možné pojmout jako farní pouť, zvláště pro rodiny s dětmi.

Pokud se přihlásíte co nejdříve na <http://pochodprozivot.cz> (přednostní kontrola, oběd, doprava), velmi nám tím po-

můžete s přípravou celého setkání. Doblouváme také zvláštní vlaky z Moravy a autobusy z Vysočiny a západních Čech. Pokud nemůžete přijet, budeme rádi, když o Národním pochodu pro život a rodinu dáte vědět dál. ■

*Radim Ucháč, Hnutí Pro život ČR*

# Přehled aktuálních farních zpráv

## Velikonoční program v naší farnosti

Den		Otrokovice	Kvítkovice
Zelený čtvrtek 18. 4.	Památka večeře Páně	18:30	
Velký pátek 19. 4.	Památka umučení Páně	15:00	
	Křížová cesta		9:00
Bílá sobota 20. 4.	Přístup k Božímu hrobu	9:00–20:00	
	Velikonoční vigilie	20:30	
Velikonoční neděle 21. 4.	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	7:30, 10:30	9:00
Velikonoční pondělí 22. 4.		7:30	9:00

### Nabídka svátosti smíření před Velikonocemi

Ve farním kostele na Květnou neděli 14. 4. od 16 do 18 hod. za přítomnosti více zpovědníků. V pondělí 15. 4. u sv. Michaela hodinu před mší, ve středu 17. 4. u sv. Vojtěcha rovněž hodinu před mší a v Kvítkovicích u sv. Anny v úterý 16. 4. v 18 hod.

Ve Zlíně u sv. Filipa a Jakuba od pondělí do středy 15.–17. 4. vždy 9–12, 14–17 hod. ■

### Oprava střechy kostela sv. Michaela

Zastupitelé města Otrokovice vyhověli žádosti naší farnosti a schválili darovací smlouvu ve výši 500 000 Kč.

Za to jim patří velké poděkování.

Na opravu se ve sbírkách dosud vybralo 322 560 Kč a individuální dary činily 179 905 Kč. Srdečné díky všem dárčům. ■



### Z jednání pastorační rady farnosti ze dne 4. 2. 2019

■ Organizace Noci kostelů v roce 2019: Ochotu vzít na sebe úlohu hlavních pořadatelů pro letošní rok projevili Marta a Pavel Rafajovi, za což jim patří velký dík. Na dalších činnostech se budou podílet také členové pastorační rady a vítání jsou i další ochotní farníci. Předběžně je dohodnuto, že letošní program bude probíhat v kostele sv. Vojtěcha a kapli sv. Anny.

■ Byly prodiskutovány některé výstupy z lednového setkání k misijnímu poslání farnosti. Na září letošního roku se uvažuje o obnově svátosti biřmování současně se závěrem přípravy biřmovanců.

■ Svatvojtěšská veselice se koná v sobotu 27. dubna v 19:30 na sokolovně.

■ Na podporu oprav střechy kostela sv. Mi-

chaela se plánuje uspořádat koncert chrámového sboru v rámci oslav sv. Vojtěcha, a to v neděli 28. 4. 2019.

■ Rada byla seznámena se stavem příprav na opravu střechy kostela sv. Michaela. Je vyřízeno stavební povolení a uzavřena smlouva s dodavatelem. Zahájení prací je v plánu v měsíci dubnu.

■ Ve spolupráci s Charitou sv. Anežky je plánován zájezd na Svatý Hostýn v úterý 14. května.

#### Křty a pohřby za poslední období

**Křty:** Hana Anežka Ďurišová, Linda Klířová.

**Pohřby:** Miroslav Šalomoun, Lucie Mahdáková, Marta Hnilicová, Ludmila Svobodová, Antonín Galatík.



**19. SVATOVOJTĚŠSKÁ VESELICE**

**ANEŽ**

**Cesta kolem světa**

Vydejte se s námi **27. dubna 2019** na cestu kolem světa!  
**Odlet balónu v 19.30 hodin ze sokolovny v Otrokovicích.**

Na cestu doporučujeme tradiční oděv vaší vysněné destinace.  
 K poslechu i tanci hraje skupina Quatro.

**Cena zájezdu 175 Kč**  
 Nezapomeňte s sebou platný cestovní pas,  
 který si můžete vyřídit v neděli 7. a 14. 4. 2019  
 po obou mších sv. a 12. 4. ve farním nealko baru.

Cestovní kancelář sv. Vojtěcha  
 farnost Otrokovice

## **Z jednání pastorační a ekonomické rady ze dne 1. 4. 2019**

- Na podporu oprav střechy kostela sv. Michaela se zvažuje oslovení širší veřejnosti v Otrokovicích. Konkrétní forma bude ještě upřesněna – např. v rámci koncertu k počtě sv. Vojtěcha.
- O. Josefem byl přednesen návrh na uspořádání ankety, zda by měla být pracovní činnost L. Hanzlové hrazena z vybraných společných prostředků, nebo nahrazena dobrovolníky. Tento návrh nebyl radou přijat. Po dlouhé diskuzi bylo dále rozhodnuto, že dnem 30. 6. 2019 skončí pracovní poměr L. Hanzlové a její stávající kancelářské a administrativní činnosti budou od 1. 7. 2019 hrazeny formou dohody o provedení práce.
- Slavnost Těla a Krve Páně proběhne v neděli 23. 6. v 9:30 ve stejném duchu jako v předchozích letech (společný průvod z farního kostela ke kříži na ulici Hložkova).

## **Křížová cesta v přírodě před východem slunce**

V sobotu 16. března se u nás ve farnosti uskutečnila netradiční křížová cesta. Pořádali ji sice biřmovanci, ale zván byl na ni každý. A proč vlastně netradiční?

Všichni jsme se sešli ve 4:50 ráno u moravní lávky na Baťově, cílem naší cesty byl žlutavský kopec. Předem jsme si připravili texty k jednotlivým zastavením, které jsme postupně četli.

Když jsme došli ke čtrnáctému zastavení, až na vrchol kopce, naskytl se nám krásný pohled na Otrokovice za východu slunce. Na samotný konec křížové cesty napekli někteří z nás buchty, o které se se všemi podělili, a tak jsme se už o snídani nemuseli starat.

Mě osobně překvapila hojná účast a musím říct, že křížová cesta za tmy měla své kouzlo a těch pár hodin navíc, které jsem mohl strávit doma v posteli, opravdu nelituji. ■

*Filip Kocháň*

# Přijměte moje osobní pozvání na Noc kostelů

Tak jako každý rok jsme se i letos rozhodli v naší farnosti uspořádat Noc kostelů. Bude zde ale podstatná změna – hlavní organizátor Pavel Ludvík, který se o tuto náročnou akci stará od roku 2011, se rozhodl předat štafetu někomu dalšímu. Za čas a úsilí věnované tomuto projektu mu určitě všichni moc děkujeme a přejeme hodně úspěchů a požehnání z hůry pro další činnosti, které v naší farnosti s velkou poctivostí a hlavně precizností vykonává – šéfredaktorství Farního občasníku.

Bude asi obtížné pokračovat, když je laťka nastavena tak vysoko, ale s Boží pomocí, doufám, že i s pomocí dalších farníků, to zvládneme. A zde se již obrácím na každého z Vás – jestli máte chuť, odvahu a čas, který jste ochotni věnovat pro dobrou věc, přijměte moje osobní pozvání. Budou potřeba lidé ke vstupu, ke stanovištím, na věž a hlavně pro průvodcovské služby.



Samozřejmě si nedělám iluze, že po této výzvě se přihlásí spousta dobrovolníků, ze kterých bych si mohl vybírat, ale kdyby přece jenom, můžete se mi ozvat osobně nebo prostřednictvím O. Josefa.

Pokud lidí nebude dostatek, budu se na Vás obracet jednotlivě, aby pozvání bylo ještě osobnější.

---

**Chrám Páně není jen pro vyvolené,  
je pro všechny**

---

Co se týče propagace – budou vyvěšeny plakáty, článek v místních novinách a banner před farou, budou k dispozici letáky a poutnické pasy, ale zkusme naše blízké, sousedy a kolegy z práce pozvat osobně. Ukažme, že jsme docela normální lidé, že se neuzavíráme před světem a že dokážeme žít radost. A to neplatí jen na pozvání k Noci kostelů.

Téma letošní Noci kostelů, která bude 24. května a začne v 18:00 mší svatou, je „Dáte se do zpěvu jako v tu NOC, kdy se zasvěcuje svátek.“ (Iz 30,29). V Otrokovicích jsme se rozhodli doplnit toto téma ještě pohledem na rok v církvi a představit ho skrze kytarové zpívání (hned po bohoslužbě) a výstavu kněžských rouch. Jednotlivé části liturgického roku přiblíží biblické postavy a artefakty typické pro dané období. Také nebude chybět průvodcovská služba, opisování bible a výstup na věž. Noc kostelů zakončíme ve 22:40 poděkováním a modlitbou za naše město.

V Kvítkovicích se začíná v 18:00 májovou pobožností a bude možná volná prohlídka kostela s malou výstavkou křížů. U sv. Michaela letos bude zavřeno z důvodu rekonstrukce střechy.

Tak buďte všichni srdečně zváni. Chrám Páně není jen pro vyvolené – přijměte moje osobní pozvání! ■

*Za tým organizátorů Pavel Rafaja*

# Jak se píše farní kronika

**N**aše kronika zvaná historicky „Pamětní kniha farnosti otrokovské“ začíná zdůvodněním, proč vlastně vést pamětní knihu: „*Mnohdy přichází vají leckde v místech pamětihodné příběhy, které slouží velmi jednak k poučení, jednak k výstraze, jak přítomným tak budoucím, ale během roků v zapomenutí upadají, nebyly vše písemně zaznamenány. S nimi též zanikají lidem užitečné zkušenosti, hledaná poučení, vzácné příklady chvály hodných činů, aneb také politováníhodných, nečestných skutků...*“

O něco dále se pokračuje „... Z té příčiny s uspokojením přijalo duchovenstvo r. 1898 rozkaz nejdůstojnějšího pána arcibiskupa, Dr. Theodora Kohna, aby na všech farách diecése Olomúcké, pamětní kniha se pořídila, dle návodu vydaného se vedla, a úředně, každoročně děkanem visitatorem prohlížena byla...“.

Tolik úvodem k historickým souvislostem vzniku naší kroniky, která je uložena na faře a je vedena ve dvou svazcích. První část je zpracována do r. 1942, ve válečných letech nebyla systematicky vedena a pokračuje až v r. 1950, kdy byly zpětně uvedeny významnější záznamy od r. 1946. Dále pokračuje až rokem 1960. Kroniku obvykle vedl správci farnosti a je psána ručně.

V dřívějších záznamech jsou uváděny významné události nejen ve farním společenství, ale i v městě Otrokovice a blízkém okolí. Jsou zde zaznamenány nejen osobní příběhy a zajímavosti ze života farníků, ale i významné společenské události.

Od r. 2005 je kronika psaná na počítači a vedl ji pan Zdeněk Kvasnica, ustanovený O. Josefem, jako farní kronikář. Události ve farnosti byly zaznamenávány už podle nových zásad vydaných Českou biskupskou konferencí. Vedení farní kroniky je povinné pro všechny samostatné farnosti a řídí se závaznými pokyny pro vedení farních kronik. Zápisy vyjadřují život věřících v celé jeho šíři a člení se na části -

Náboženský a duchovní život, Pastorační činnost, Práce s dětmi a mládeží, Charitativní činnost, Kulturně společenské dění, Personální záležitosti a Materiálně technické záležitosti. Do zápisů náleží také zápisy o počtech křtů, svateb a pohřbů o návštěvách významných osobností, výuce náboženství, prožívání doby postní, vánoční i velikonoční i o tragických či radostných událostech. Neopomenutelné jsou akce farních duchovních společenství, dětí, mládeže a farního sboru. Pan Kvasnica v této činnosti vytrval více než 10 let a za to mu patří velký dík.

Od r. 2018 jsem byla pověřena vedením kroniky já a v zápisech se snažím pokračovat ve stejném stylu. Zápisy se provádějí za běžný kalendářní rok od 1. ledna do 31. prosince.

Každý kronikář má však svůj způsob psaní, já si průběžně tvořím osnovu významných akcí podle nedělních ohlášek a poté doplním nějakými podrobnostmi. Hodně využívám citace z článků ve farním občasníku, které mne k dané události zaujmou. Zmíním tak i jména farníků, kteří se aktivně podílejí na životě farnosti nebo mají nějaký konkrétní přínos k popisované události.

Konečné slovo má však O. Josef, který musí celý rok zpětně zrevidovat a doplnit věci, které já neznám, např. o hospodaření, technických a materiálních potřebách či přínosech ve farnosti.

Je třeba ještě zmínit velmi záslužnou činnost – přepis historických svazků naší kroniky do elektronické podoby. Této práce se obětavě ujala paní Eva Popelková, která z ručních záznamů po částech přepisuje kroniku na počítači.

Závěrem bych chtěla oslovit i ostatní věřící, aby neváhali přijít s podněty pro záznam významné nebo jinak zajímavé události ve farnosti, která by mohla být pro další generace zachována. ■

*Mila Štachová, farní kronikářka*

# Zprávy ze života farnosti

## Ještě k Ježíškovým vnučatům

V minulém Farním občasníku jsme si přečetli článek z Charitního domova o radosti babiček a dědečků, kteří byli o Vánocích obdarováni dárky od Ježíškových vnučat. Pro někoho to byla první informace o této akci mladých lidí.

Já jsem byla seznámena s tímto projektem již loni, kdy se u mé sestry v Senioru C objevil dopis s vánočním přáním od nějaké Elišky a k tomu dva obrázky od van Gogha. Jelikož jsem myslela, že se jedná o omyl (žádnou Elišku neznáme), informovala jsem se u vedoucí. Ta mi sdělila, že se jedná o akci Ježíškových vnučat a protože pracovnice Senioru se několikrát bavila s mou sestrou o světových malířích

a listovala s ní v knize s jejich obrazy, zmínila tedy její zájem o umění v této bohudobré akci - a vnučata zareagovala.

I letos od nich sestra obdržela dárek a jeden krásný dopis od hodonínského gymnazisty. Byla jsem velmi překvapena, že mladý jinoch je schopen napsat tak milý, dojemný dopis staré, neznámé ženě.

Takže i když si někdy myslíme, že současná mládež je cynická, bezohledná, najdou se i krásné výjimky.

Budme tedy i my všichni takovými „Ježíškovými vnučaty“ a dělejme často radost svým bližním, neboť cokoliv dobrého pro ně uděláme, děláme pro Boha! ■

*Marie Jandová*

## Ze života turistických oddílů mládeže

■ O víkendu 16.–17. 2. vyrazili hudebníci z Prvopáteční scholy na dvoudenní akci do Věsky. Kromě toho, že jsme si zahráli několik her, tak jsme v sobotu večer v místním kostele zopakovali repertoár z Večera chval a v neděli ráno jsme doprovodili mši svatou.

■ V sobotu 23. února se konala olympiáda. Děti, které v tento den zavítaly do suterénu, spolu zápolily v mnoha disciplínách, např. v šipkách nebo vzdušném hokeji.

■ 8.–10. 3. se Lišky vypravily na víkendovku. Holky se rozdělily na dvě rodiny, které spolu celý víkend soupeřily. Kromě her nás však potěšila neočekávaná návštěva „tety“ Helči, které jsme měly za úkol během soboty sehnat dárek a složit básničku.

■ V pátek 16. 3. naše oddíly připravily křížovou cestu. Děti nejen četly texty, ale přinášely k oltáři i předměty, které se k jednotlivým zastavením vztahovaly.

■ O posledním březnovém víkendu se skupinka Žabek vydala na víkendovku. Protože téma bylo „Cestovatelský seminář“, tak se holky naučily novým dovednostem, např. práce s mapou, základy zdravotní péče nebo pár nových slovíček v různých jazycích.

■ V tento termín měli víkendovku i Žraloci. Protože kluci mají celoroční hru „Záchranáři“, celá akce se nesla v duchu záchranářského výcviku. Mimo jiné kluci prošli tréninkem u hradu Puchart, nacvičili noční zásah nebo se trénovali v luštění šifer.

■ Také Sluníčka v tuto dobu byla na víkendovce. V sobotu vyrazila na expedici na Mount Everest (na Lysou horu). Kromě nejvyšší hory světa se holky přenesly na chvíli i na Nový Zéland a neděli zakončily v mexickém stylu, tedy tortillami. ■



# Zamyšlení k 30 letům občasníku

Jeden mladý muž se rozhodl udělat průzkum farních zpravodajů v pražské arcidiecézi a na získaných poznacích postavil svou bakalářskou práci. Když jsem si ji četl, hned jsem začal přemýšlet, jak je na tom náš Farní občasník v porovnání s těmi středočeskými.

Původním účelem našeho zpravodaje bylo hlavně to, aby lidé, kteří nemohou navštěvovat bohoslužby, věděli, co se v našem společenství děje. Takové informace jsou podle zmíněné bakalářské práce hlavní obsahovou složkou všech farních listů. Druhým důvodem, proč tyto tiskoviny vycházejí, jsou podle průzkumu pastorační účely. Od svého hlavního záměru se však náš zpravodaj v posledních letech vzdaluje, farní zprávy v něm najdete čím dál méně. Není to tím, že by nebylo o čem psát, aktivit je u nás mnoho. Ale nejsou lidi ...

Možná odpovíte: „No a co? Tomu, kdo FOM nečte, je to fuk.“ Řada dalších řekne, že jim to také nevádí, protože je v něm upoutají jiné zajímavé příspěvky. A nemalá skupina lidí, zejména mladších, si prý vše potřebné najde na internetu. Jenže, opravdu na něm všechno je?

Zprávy o životě farnosti vytvářejí pouto mezi ní a těmi lidmi, kteří na mše do našich kostelů z nějakého důvodu nemohou. Uvažuji, zda je v pořádku, že toto pouto narušujeme, že komunikaci s nimi omezuje, a chtěl bych k tomu uvést i příklady.

Léta vozím staré ženy na nedělní bohoslužby. V minulosti byly mezi nimi i velmi těžko pohyblivé nebo hůř vidící a zjistil jsem, že nedělní návštěva kostela pro ně sice byla setkáním s Bohem, ale ne setkáním s farníky. Na to, aby si promluvily s lidmi u kostela, neměly čas, na to, aby si přečetly vývěsky, neměly brýle. Že by mše pro ně znamenala nějaký kontakt s farností, o tom se nedalo mluvit. A tak jim zbýval FOM a přátelé, pokud za nimi zašli.

Další příklad: Dnes se hodně lidí bohoslužeb účastní jinde a informace o dění ve farnosti jim tak mohou chybět. Jednou před svátky mi poslala nějaká žena dotaz,

jak budou bohoslužby v kostele, přitom podrobný rozpis byl zveřejněn týden předtím v občasníku. Lidé nevědí, kdy bude mše, kdy se bude zpovídat, neznají program akce či slavnosti. Namítat, že vše je na internetu, nepomůže, protože skupina starších farníků, nemocných, nepohyblivých často internet nemá nebo s ním neumí pracovat.

A ještě do třetice: Řada skvělých a schopných mladých lidí se z našeho města odstěhovala jinam. Mají však zde pořád své rodiče, přátele, známé a vím, že se často snaží s naší farností udržovat kontakt. Je to vidět například na statistikách přístupů na farní stránky, kde nezanedbatelná skupina návštěvníků je z Prahy, Brna, Zlína a dalších měst v okolí. Když si tyto lidé stáhnou FOM, dozví se, co jsme u nás dělali nebo co plánujeme? Bohužel jen málo, a tak potřebné informace musí pracně zjišťovat po známých nebo na různých internetových stránkách.

Podobné otázky si kladou i nejvyšší místa katolické církve. Výbor evropských biskupů pro sdělovací prostředky v roce 1992 napsal: „Kvalitu církve jako společenství můžeme měřit také podle kvality její vnitřní komunikace. Ta je zároveň předpokladem věrohodné komunikace se světem.“ Jak se tedy u nás staráme o kvalitní komunikaci s lidmi, kteří už nemohou udržovat osobní kontakt s farností? Využíváme pro ni dostatečně náš občasník nebo i ten internet? Jan Pavel II. si v encyklice *Redemptoris missio* posteskl, že „sdělovací prostředky do pastoračních plánů začínají teprve vstupovat, a to na podřadném místě.“ Není to tak i u nás?

Při čtení bakalářské práce zmiňované v úvodu jsem si uvědomil, jak velkým darem je, že v naší farnosti už 30 let vydáváme farní zpravodaj a že stále najdeme autory, kteří jsou ochotni do něho napsat příspěvky (i když je to čím dál těžší). Kež by tomu tak bylo i nadále a kež bychom všichni občas dokázali vydat v našem občasníku svědectví o tom, co ve farnosti děláme. ■

*Pavel Ludvík*

# Charita sv. Anežky nás informuje

## ***Blíží se tradiční pouť pro seniory na Svatý Hostýn***

**C**harita Otrokovice připravuje pro naše seniory tradiční pouť na Svatý Hostýn. Koná se v úterý 14. května. Na programu bude mše svatá i pobožnost křížové cesty. Bude zde i prostor pro osobní modlitbu či procházku po poutním místě.

Zájemci se mohou hlásit na pokladně Charity, kde je otevřeno ve všední dny od 7 do 13 hodin. Cena zájezdu je 120 Kč. Bližší informace najdete na vývěskách Charity. ■

*Jan Žalčík, pastorační asistent*



## ***Azylový dům pomáhá maminkám už 20 let***

**R**odiny s dětmi, nejčastěji ženy samoživitelky, které se ocitly v dlouhodobé obtížné životní situaci, nacházejí již dvacátým rokem útočiště a zázemí v azylovém domě Nový domov Otrokovice. Obvykle se jedná o lidi s nedostatkem finančních prostředků, kteří nemají oporu ve své rodině, ženy, které zažily domácí násilí a týrání nebo se z jiných důvodů nemají i se svými dětmi na koho obrátit o pomoc.

„Důvody, proč tyto osoby vyhledají naši službu, jsou různé. Především se jedná o tíživou sociální situaci spojenou se ztrátou bydlení často vyplývající z nedostatku finančních prostředků potřebných pro získání komerčního bydlení. Dále se jedná o ztrátu bydlení v důsledku vyhocených rodinných a partnerských vztahů či domácího násilí,“ uvedla vedoucí služby Veronika Halasová.

Standardní doba pobytu je půl roku, ale některé rodiny jsou na tom tak špatně, že ani za půl roku se nepodaří zlepšit jejich situaci. S každým klientem či rodinou, která potřebuje pomoc, pracují v Novém domově Otrokovice individuálně. „Každý už-

vatel naší služby má svého klíčového pracovníka. Ten ho v průběhu pobytu v našem zařízení podporuje při uplatňování práv, hospodaření s financemi, vyhledávání zaměstnání, kontaktu se zaměstnavatelem a zprostředkování kontaktů s lékaři, školami, úřady, soudy,“ upřesnila Halasová.

V případě potřeby mohou pracovníci asistovat uživatelům přímo v bytové jednotce při přípravě stravy, péči o dítě nebo domácnost. Pod vedením svých klíčových pracovníků se uživatelé naučí sepsat životopis, učí se základům úřední a také elektronické korespondence.

Protože je Nový domov Otrokovice malým zařízením, zakládají si pracovníci na rodinném prostředí. Uživatelům a jejich dětem nabízí azylový dům klidné a bezpečné prostředí, ve kterém budou mít dostatek času ke stanovení svých priorit a životních cílů. Pracovníci je při tomto maximálně podporují a pomáhají tak zmobilizovat jejich síly, potřebné pro návrat a život ve společnosti. ■

*Veronika Slaměnová*

### **FARNÍ OBČASNÍK**

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Josef Zelinka, Pavel Ludvík, Pavel Rafaja. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 577 922 337. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnost.otrokovice.cz>

Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Eva Katolická. Obsahová korektura: Anna Janotová. Fotografie: Danča Kofenková, Pavla Chladničková, Lucka Šrubařová

Uzávěrka dalšího čísla: 5. 5. 2019. Vydání dalšího čísla: 19. 5. 2019.



## **Na Charitním domově se pilně cvičí**

**N**e každý si dovede představit, jak dlouhé a demotivující může být nemocí si zajít na nákup, projít se parkem či zahradou, zkrátka přirozeně se pohybovat. Někteří z seniorů či zdravotně postižených však již zdraví v takovém počínání brání, nemají dostatek pohybu, a to se pak může odrazit i na jejich psychice.

Na našem Charitním domově je nově využíván léčebný pohybový přístroj MOTOmed, který ztrátu pohybu nahrazuje, a to i v případě, že samotný cvičící není schopen vynaložit sílu na cvičení sám. Nicméně stejně tak dobře slouží i těm, kteří jsou pohybu schopni a přejí si své schopnosti jen posílit.

Děkujeme firmám Besta – Z a.s., Continental Barum s.r.o., DURA-LINE CT, s.r.o., EMS ELEKTRO s.r.o., Kamenolom Žlutava s.r.o., LAPP Czech Republic s.r.o., MONTEMA, spol. s.r.o., Pipelife Czech s.r.o., SubliProfi, s.r.o. a Trelleborg Wheel Systems Czech Republic a.s., které nákup MOTOmedu pro naši Charitu podpořily. Velmi si této významné pomoci vážíme! ■

*Mariana Zedníková,  
fundraiser Charity Otrokovice*



## **Ceníme si spolupráce s firmou Pipelife Czech**

**V** lednu letošního roku jsme dostali od zástupců Pipelife Czech s.r.o. nádhernou zprávu. Výtěžek vánoční tomboly se rozhodli darovat našemu azylovému domu pro ženy a rodiče s dětmi – Novému domovu Otrokovice. Finanční prostředky jsou určeny na konkrétní účel, a to na uspořádání výletů pro děti v doprovodu rodičů.

Rodiny, které se ocitnou často ne vlastní vinou v tíživé životní situaci, si výlety za zábavou a poznáním dovolit nemohou. Děti tak často ve škole slyší povídky svých spolužáků, kde všude o víkendy byli a co navštívili a samy si jen představují, jaké to tam asi tak může být.

Díky rozhodnutí Pipelife Czech s.r.o. podpořit právě takové výlety budou i naše děti mít nové zážitky a poznatky, které se jim v jejich životě jistě budou hodit.

Kromě krásného finančního příspěvku nám vyrazil dech pan Roman, který jako jeden ze zaměstnanců firmy vyhrál v již zmíněné tombole velký televizor, který se rozhodl místo své rodině darovat taktéž Novému domovu Otrokovice. Jeho jednání a hlavně jeho umění myslet na druhé patří neskonale dík. ■

*Mariana Zedníková,  
fundraiser Charity Otrokovice*

# Doplňovačka pro děti

V noci Bílé soboty křesťané začínají oslavovat vzkříšení Pána Ježíše. Během těchto obřadů se odehrává také křesťanský obřad dospělých lidí, kteří se rozhodli do svých srdcí přijmout Pána Ježíše jako svého Vykupitele a Spasitele. Po vylouštění tajenky se dozvíš, jak se nazývá dospělý člověk, který se na tento okamžik připravuje. ■

1) Jak se nazývá velikonoční svíce, která se využívá např. při křtu?

①

2) Který apoštol doprovázel po Ježíšově smrti Pannu Marii?

②

3) Jak se jmenuje vladař, za jehož vlády byl Pán Ježíš ukřižován?

③

4) Který z učedníků třikrát zapřel Pána Ježíše?

④

5) Co při poslední večeři Pán Ježíš proměnil ve své tělo?

⑤

6) Co měl Pán Ježíš na hlavě upletené z trní?

⑥

7) Jak se jmenoval muž, který pomohl Pánu Ježíši nést kříž?

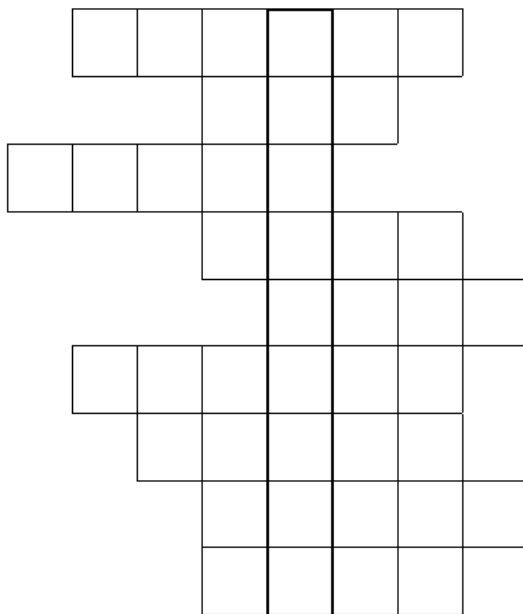
⑦

8) Jak se jmenuje vrch, na kterém byl Pán Ježíš ukřižován?

⑧

9) Která čtyři písmena byla napsána na kříži, na kterém zemřel Pán Ježíš?

⑨



## Velikonoční zajíčci

Pouze jeden velikonoční zajíček se vyskytuje dvakrát. Dokážeš ho najít?

